

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Mire megvirrad a*Cím: *Kerepesi-úton*Forrás: *Esti. Nap.*

1953. III. 26.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

1 385.859

Hely:

Idő: 1953 II

Személy:

Helyszám:

1385 — All. Karpinszky-nvomda, Vig-utca 6.

Lassan aludni tér a Kerepesi-út, a Hungária-körút, sornban átomra hunyódnak a házakon az ablakszemek. A HEV zöld kocsiiban néhány késői utas bóbiskol csupán, a 38-as villamos már szinte üresen csőrömpöl a végállomás felé, autórítján pászlazza végig sugárkévével az utat. Nyugodt, pihentetőálmú éjszaka borul a város fölé.

A földalatti építkezés 3/a munkahelyén hangos „Jószerecsét” tel köszöntik egymást a munkára indulók. Egy-egy szó nyomán nevetés támad, csapong a tréfa, a jókedv. Belül azonban midegyik ember izgul egy kicsit. Érthető: felszabadulási hét van, a versenytáblán ott fehérlenek krétával írva a nappalos műszak eredményei, s azok közt nem ritka a 200 százalék sem. Emberül kell dolgoznia annak, aki utól akarja érni őket — hát még elhagyni!

Allítólag, amikor ezeket az eredményeket megnézték, mondta volna Loós Lajos, a brigádvezető:

— Szaktársak, be kellene rakni ma négy sor kistűbbinget!

Négy sor? ... Hm, hm... Jól meg kell gondolni az ilyesmit. Azt jelenti ez, hogy 32 kistűb-

binget kell beszerelni, ugyanennyi helyéről kiszedni a földet, mellékmunkák, miegymás... Harminc idáig a „rekord”, az is csak egyszer sikerült.

— *Megpróbálhatjuk* — mondták ki végre a brigádtagok — *mi rajta leszünk, hogy sikerüljön.*

Loósékkal egyidőben a másik alagútesőben dolgozó *Kenderesi*-brigád is munkához kezd. Új brigád ez, maga *Kenderesi* és segédvájára is mindössze csak néhány napja került a munkahelyre. Még vállalásuk sincs a felszabadulási hétre. De amikor meghallják, mire készülnek Loósék, erősen fogadkoznak: ők sem maradnak je.

Dörögnek a légkalapácsok,

más néven mondva: a puskák, és amerre csatognak, omlik lefelé a szürkészöld agyag. Loóséknál hamarosan üres lesz az első tűbbingor helye. Nyomban megkezdik a szerelést.

Új ember érkezik ekkor, most vették fel a munkahelyre és Loósékhoz osztották be. Mondja a nevét, s hogy ki küldte és minek, de bizony abban a nagy dörögésben-csattogásban szót sem hallani. Nevét, amikor bemutatkozik, senkisért. Elkéresztelik hát „szaki bácsi-

nak”, rövid is, könnyen is jár rá az ember nyelve.

— *Vetközék csak te, szaki bácsi!* — kiáltja az új ember fölébe Loós, ami annyit tesz, hogy a vattakabátot tegye valami száraz helyre, aztán fogja meg a szerszámot, de nem is akárhogy. Ebben a brigádban lazulás nincs!

Az új szaki nekikezd. Még bizonytalan, még irányítani kell, hogy „szaki bácsi, hozza ide, fogja meg, lapátoljon”, — de rövid idő múlva elkapja őt is a tempó, aztán szinte ég a munka keze alatt.

Közben, amíg az alagútban szerelni kezdenek, megtörténik az első „baleset”: a fiatal Nagy Feri összevész a „pipással”. Nagynak ugyanis az a dolga, hogy a kitermelt agyagot szépen belapátolja egy nagy vasvödörbe és küldje felfelé. A teli vödört fent megfogja a „pipás”, kiüríti és visszaengedi.

Ugy kezdődött a veszekedés, hogy Nagy szerint lassan mozgott a pipás. Előbb csak biztattatta: „Mozogjál már gyorsabban, no! Vállalásban vagyunk, nem lehet lemaradni!” Mikor úgy vélte, a szép szó nem sokat használ, „vastagabbra” fordított-

ta: „Ne aludj, hé! Ez neked munkaverseny?! Huzasd már azt a kiblít, de gyorsabban!”

Ezt már nem állhatta a pipás sem. Szóra szó jött — így támadt aztán a veszekedés. S mindez „stentori” hangon, egyik ember fent, a másik lent — köztük sokemeletnyi távolság.

Peregnek a percek, az órák. Loós már a második tűbbingor szerelését végzi. Pillanatra elfogy a kitermelt agyag, a szállítók megállnának. Loós nem habozik: megmarkolja a „puskát”.

— *Szaki bácsi!* — kiált az új embernek. — *Kitermelem ezt a részt, legyen mit szállítani, maga pedig lapátolja, de szaporán!*

Az új ember nekiállna, de valahogy kéz alá kerül. Mindjárt mutatja neki Loós:

— *Erről álljon, szaki bácsi! Így, látja, így járunk egymástól. Most aztán adhatja kifelé a földet!*

Nem télenkednek Kenderesiek sem. Van a brigádban egy ember, *Károlyi* Sándornak hívják és hivatalára nézve ő az egyik, aki megrakja a vödört a kibányászott agyaggal. Egyébként ő a brigád „főkönyvelője”. Felszerelése valami fadarab, meg egy piros ceruza apró csonkja. Ha egy-egy vödört megrakott, a kis deszkára húz egy vonást. Kell is ez a könyvelés, hiszen foly-

ton jönnek hozzá a többi brigádtagok:

— Mennyivel adtál ki, te Károlyi? — Ha keveslik, hümmögnek egy kicsit, legfeljebb egy-két másodpercig — aztán gyorsabban jön Károlyi lapátja alá az agyag.

Közepetájt lehet a műszak, amikor Loóséknál erősen fogyó kezdenek a kistűbbingek. Kenderesiek feladata, hogy ellassák őket. Loós maga szalad át hozzájuk:

— *Baj van, gyerekek!* — kiáltja túl a zajt. — *Alig van már tűbbing! Dolgozzatok a mindenét, nem babra megy a játék!*

Kenderesiek ígérnek a segítséget, Loós félíg-meddig megnyugodva távozik, de hogy szavának elég nyomatékot is adjon, egyik emberét odameneszti segíteni. Az eredmény: nemsokára vízsi befelé a csille Loósékhoz a tűbbingeket.

Új akadály jelentkezik

a műszak végére: Loósék munkahelyén megindul a vízvívárgás, ugyancsak erősen, s kemény rétegbe érnek, amit a csákány sem fog, s a „puska” is csak nehezen. Lassítani kénytelenek, s az így támadt lemaradást — mindössze percekéről van csak szó — már nem képesek be-

hozni. Amikor leér a váltóműszak, majdnem kész a négy sor. 29 kistűbbinget szerelt be a brigád.

A kis irodában a műszakvezető mérnök számolásba kezd. Kiderül: Loósék teljesítménye a nagyobb. Beszerelték a 29 tűbbinget és kiadtak kereken 150 vödör földet. A felszabadulási hétre tett 200 százalékos vállalásukat ezen a napon 41 százalékkal túlteljesítették. Becsülettel dolgozott a Kenderesi brigád is, 181 vödör kitermelt föld helyével növelték nagyobbra a földalatti alagútját.

Amikor a reggeli napsütésben Loós Lajos brigádvezető kijelép a fénybe, mélyen mellre szívja a friss, tavaszi levegőt, vakítja a nap, hunyorog, dörzsolli szemét. Valahogy így lehetett nyolc esztendővel ezelőtt is, amikor először süített arcába a szabad élet napja, amikor először csapta meg a szabadság nagyszerű szele...

...A Kerepesi-úton, a Hungária-körúton zajlik már az élet. Emberek indulnak munkára, zsúfolótt a 38-as villamos és a HEV nagyokat sikoltva fut utasaival. Dudálnak az autók, s ahol hatalmas sebességgel rohan majd a föld alatt a vasút — a föld fölött most lassan porosz kál egy szekér...

Lantos László